

Sygn. akt I C 838/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Kasielski

Protokolant: stażysta Beata Ociesa

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa A. C.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od A. C. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 838/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 września 2017 roku A. C. wystąpiła przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. o zapłatę kwot : 6.000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz 1.953,98 złotych tytułem odszkodowania w związku z negatywnymi następstwami upadku na nierównej nawierzchni chodnika przy ulicy (...) w Ł., a także przyznanie kosztów procesu według norm przepisanych.

(pozew k.2 – 5)

Postanowieniem z dnia 22 września 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w osobie referendarza sądowego zwolnił A. C. od kosztów sądowych w całości.

(postanowienie z dnia 22 września 2017 roku k.16)

W odpowiedzi na pozew z dnia 17 października 2017 roku (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska procesowego ubezpieczyciel podkreślił brak wykazania przyczyny, przebiegu, czasu, a także miejsca zdarzenia z udziałem A. C.. Domaganie się przez powódkę rekompensaty następstw wypadku, co do którego istnieją uzasadnione wątpliwości pozostaje bezzasadne.

(odpowiedź na pozew k.18 – 21)

Postanowieniem z dnia 13 marca 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi cofnął udzielone A. C. zwolnienie od kosztów sądowych w całości.

(postanowienie z dnia 13 marca 2018 roku k.37)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 1 lipca 2016 roku o godzinie 13:51, A. C. zgłosiła się do Wojewódzkiego Szpitala (...) w Ł. w związku z urazem lewej kończyny dolnej. Kobieta pozostawała w ogólnym stanie dobrym, a w obrębie zewnętrznej stopy lewej zaobserwowano nieznaczny obrzęk i tkliwość przy prawidłowym czuciu i ukrwieniu. W wyniku przeprowadzonego badania RTG rozpoznano złamanie V kości śródstopia lewej stopy, bez przemieszczenia. Wobec braku konieczności dalszej hospitalizacji zaopatrzono lewą kończynę dolną w but gipsowy oraz zwolniono kobietę do domu z zaleceniami kontroli w poradni ortopedycznej w ciągu 10 dni, ułożenia przeciwobrzękowego lewej kończyny, a w razie bólu, zasinienia, czy też obrzęku kończyny kontaktu z lekarzem. Nadto zalecono stosowanie leków przeciwzapalnych (A.) oraz przeciwzakrzepowych (C.).

(karta informacyjna k.11)

Dalsze leczenie w okresie od dnia 15 lipca 2016 roku do dnia 26 sierpnia 2016 roku A. C. kontynuowała w (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

(dokumentacja medyczna k.12 – 14)

A. C. pozostawała zatrudniona w 2016 roku w (...) P. W. z siedzibą w Ł. przy ulic (...) na podstawie umowy o pracę na pełny etat na czas określony tj. do dnia 30 września 2019 roku. W okresie od dnia 1 lipca 2016 roku do dnia 2 września 2016 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim, które zostało złożone w dniu 4 lipca 2016 roku.

A. C. nie zgłaszała przed dniem 1 lipca 2016 roku wniosku o skorzystanie w tej dacie z urlopu wypoczynkowego. Pozostali pracownicy świadczyli w dniu 1 lipca 2016 roku pracę na rzecz (...) P. W..

(informacje od pracodawcy k.56, 81, zaświadczenie – akta szkodowe k.22)

Przeciwko A. C. toczyło się postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 637625/15 z wniosku (...) z siedzibą w W..

Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2016 roku komornik sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne na wniosek A. C., która wniosła skuteczny sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 16 marca 2012 roku.

Orzeczenie zostało odebrane przez A. C. w dniu 1 lipca 2016 roku o godzinie 9:23 w placówce pocztowej położonej w Ł. przy ulicy (...).

(postanowienie o umorzeniu egzekucji k.66, potwierdzenie odbioru k.33 akt postępowania egzekucyjnego, (...))

A. C. zgłosiła szkodę w dniu 27 października 2016 roku. W toku postępowania likwidacyjnego kobieta oświadczyła, że z miejsca zdarzenia we własnym zakresie dotarła taksówką do szpitala im. K., gdzie udzielono jej pomocy medycznej.

Decyzją z dnia 11 stycznia 2017 roku ubezpieczyciel odmówił wypłaty jakiegokolwiek świadczenia z uwagi na powzięte wątpliwości co do rzeczywistego przebiegu zdarzenia oraz wystąpienia przesłanek odpowiedzialności cywilnej.

(zgłoszenie szkody, oświadczenie, decyzja – akta szkodowe k.22)

Ulica (...) w Ł. stanowi drogę publiczną pozostającą w zarządzie Miasta Ł.. W dniu 1 lipca 2016 roku zarządca drogi korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W..

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności załączoną do akt sprawy dokumentację medyczną, akta likwidacji szkody, informacje uzyskane od pracodawcy powódki, jak również akta postępowania egzekucyjnego.

Szczegóły odbioru korespondencji z dnia 1 lipca 2016 roku (godzina, adres) Sąd ustalił w oparciu o ogólnie dostępną aplikację Poczty Polskiej (...)

Sąd pominął dowód z przesłuchania A. C. z uwagi na jej nieusprawiedliwione niestawiennictwo na terminie rozprawy pomimo skierowania do niej wezwania na prawidłowy adres (awizowana korespondencja k.92).

Wobec braku uiszczenia w wyznaczonym terminie przez powódkę zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego dowód z opinii eksperta został pominięty na podstawie art. 130⁴ § 5 k.p.c. (wezwanie k.80v, potwierdzenie odbioru k.83, notatka służbowa k.86).

Dokonując rekonstrukcji stanu faktyczny Sąd pominął również twierdzenia świadka J. C. jako niewiarygodne i nieodpowiadające rzeczywistości stanowi rzeczy w zakresie przebiegu samego zdarzenia, co będzie przedmiotem szerszego omówienia w dalszej części uzasadnienia. Z kolei depozycje dotyczące przebiegu procesu leczenia oraz negatywnych skutków w życiu zdrowotnym i zawodowym powódki pozostawały irrelevantne z punktu widzenia zapadłego ostatecznie rozstrzygnięcia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Podstawa materialno – prawna zgłoszonych roszczeń opierała się o treść art. 444 i 445 k.c. Ewentualna ich zasadność powinna być jednak poprzedzona udowodnieniem ogólnej zasady odpowiedzialności pozwanej w tym konkretnym przypadku, która miała charakter deliktowy wynikający z art. 415 k.c. w zw. z art. 822 § 4 k.c. (roszczenie skierowane bezpośrednio względem ubezpieczyciela).

Podstawa faktyczna zgłoszonych żądań związana była z brakiem należytego utrzymania nawierzchni chodnika położonego w Ł. przy ulicy (...). Nie ulega wątpliwości, że pas drogowy ulicy (...), jak również biegnący wzdłuż niego chodnik, stanowi drogę publiczną, pozostającą w zarządzie Gminy Miasta Ł.. Stosownie zaś do treści art. 20 pkt 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (Dz.U.2015, poz. 460 j.t.) do zarządcy drogi należy w szczególności utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą, z wyjątkiem części pasa drogowego, o których mowa w art. 20f pkt 2.

Odpowiedzialność deliktowa (art. 415 k.c.) opiera się na kumulatywnym wystąpieniu trzech przesłanek : zdarzenia, z którym przepisy łączą odpowiedzialność danego podmiotu, szkody oraz adekwatnego związku przyczynowego między tym zdarzeniem a szkodą. Jednocześnie zgodnie z obowiązującą w kontradiktoryjnym modelu procesu cywilnego zasadą ciężaru dowodu (art. 6 k.c. – onus probandi) strona zobowiązana jest udowodnić okoliczności faktyczne, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki prawne. W realiach niniejszej sprawy, pomimo przysługującej powódce inicjatywy dowodowej, nie została wykazana podstawa przesłanka odpowiedzialności deliktowej, a mianowicie zdarzenie wywołujące szkodę, a precyzyjniej mówiąc, jego przebieg i korelacja czasowo – przestrzenna, które uzasadniałyby przyjęcie, że do upadku A. C. doszło w okolicznościach przez nią podnoszonych.

Ostatecznie nie zostało przeprowadzony żaden dowód potwierdzający przebieg zdarzenia, w szczególności przyczynę upadku, czy też konkretne jego miejsce. J. C. nie był naocznym świadkiem zdarzenia („ona nie pokazywała mi, w którym miejscu się potknęła”, „ja nie wiem czy był świadek naoczny tego potknięcia” – k.41), zaś powódka nie złożyła zeznań mogących mieć walor dowodu w ramach procesu. Należy mieć na uwadze, że informacyjne wyjaśnienia strony (art. 212 k.p.c.) nie mogą zastąpić dowodu z przesłuchania strony (art. 299 k.p.c.). Twierdzenia tego typu (złożone na rozprawie w dniu 13 marca 2018 roku) mogłyby stanowić podstawę ustaleń faktycznych jedynie w przypadku braku ich kwestionowania przez stronę przeciwną (na zasadach art. 229 k.p.c. – 230 k.p.c.), co jednak nie miało miejsca w toku tego postępowania.

Sama treść informacyjnych wyjaśnień powódki i zeznań świadka pozostaje mało wiarygodna w kontekście zgromadzonego materiału dowodowego, jak również zasad doświadczenia życiowego oraz prawidłowego rozumowania.

Po pierwsze, trudno ocenić jako zgodne z prawdą twierdzenia o przewiezieniu powódki z miejsca zdarzenia do szpitala im. K. samochodem znajomego J. C., skoro A. C. w toku postępowania likwidacyjnego złożyła pisemne oświadczenie, z którego wprost wynika, że miała ona na własną rękę dotrzeć do placówki medycznej przy użyciu taksówki. Zachodzi w tej kwestii ewidentna sprzeczność między twierdzeniami złożonymi w toku postępowania sądowego, a oświadczeniem spisanim w toku procesu likwidacji szkody. Trudno znaleźć jakiegokolwiek racjonalne argumenty, które uzasadniałyby omyłkę tego typu (sposób dotarcia do szpitala) ze strony powódki.

Po wtóre, mało prawdopodobna jest również relacja, zgodnie z którą transport kobiety miał być zapewniony przez znajomego jej syna, który właśnie akurat tego dnia (1 lipca 2016 roku) przyjechał rekreacyjnie spod W. w celu odwiedzenia J. C.. Jedynie marginalnie można wskazać, że według wyjaśnień powódki marka pojazdu to O., a według świadka V., zaś miejsce zamieszkania tego znajomego to P. (według wiedzy A. C.), a nie miejscowość pod W.. Nie kontynuując tego wątku, Sąd uznał, że przedstawiane okoliczności nie są prawdziwe.

Po trzecie, z informacji uzyskanej od pracodawcy powódki, A. C. nie zgłaszała przed datą 1 lipca 2016 roku wniosku urlopowego, a pozostali pracownicy normalnie świadczyli pracę tego dnia. Wątpliwymi pozostają więc wyjaśnienia powódki, jakoby w tym dniu „miała dzień wolny w pracy” (k.38) bądź też „wszyscy mieli urlop” (k.39).

Po czwarte, mało przekonujące pozostają motywy skierowania się przez powódkę wprost do szpitala im. K. (dystans 6,7 km), a nie pogotowia ratunkowego (dystans 3,7 km). Pomijając w tym miejscu samą różnicę odległości (szpital położony dalej o 3 km) oraz wynikający z pisemnego oświadczenia sposób transportu (taksówka, co oznacza wyższy koszt usługi) argument o dłuższym czasie oczekiwania w placówce na ulicy (...) nie podlega akceptacji. Nie sposób stwierdzić skąd miałyby wynikać wiedza o krótszym oczekiwaniu na wizytę w tym konkretnym szpitalu. Kierując się zaś tego typu logiką oraz chęcią uzyskania jak najszybszej pomocy medycznej nic nie stało na przeszkodzie, aby udać się do znacznie bliżej położonych placówek m.in. szpitala MSWiA (ul. (...), dystans 800 metrów), szpitala (...) (ul. (...), dystans 4 km), czy też (...) Szpitala (...) (ul. (...), dystans 2,9 km).

Po piąte, uzasadnione wątpliwości budzi faktyczne zgłoszenie się przez powódkę do adwokata w dniu 1 lipca 2016 roku (po około 3 godzinach od odbioru przesyłki) w związku z uzyskaniem rozstrzygnięcia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego i wątpliwościami co do możliwości jego zaskarżenia przez nią samą, skoro komornik sądowy rozstrzygnął zgodnie z jej wnioskiem z dnia 14 marca 2016 roku (k.28 akt komorniczych).

W świetle przedstawionych okoliczności Sąd uznał, że twierdzenia powódki dotyczące przebiegu, czasu i miejsca zdarzenia skutkującego urazem lewej kończyny dolnej budzą uzasadnione wątpliwości, które nie zostały w żadnej mierze wyjaśnione w toku postępowania dowodowego. Skoro zaś powódka nie udowodniła, aby z jej udziałem doszło do zdarzenia, które mogłoby rodzić odpowiedzialność strony pozwanej, to nie zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c. W konsekwencji powództwo podlegało oddaleniu w całości, a brak wykazania zasady odpowiedzialności czynił zbędnym prowadzenie jakichkolwiek rozważań na temat wysokości zgłoszonych żądań.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik (art. 98 k.p.c.). Pozwany wygrał proces w całości w związku z czym A. C. winna zwrócić na jego rzecz kwotę 1.800 złotych odpowiadającą poniesionym kosztom zastępstwa procesowego (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych).